

Och liljorna de gro
och fåglarna i ro

de kvittra uppå kvisten och bygga sina bo,
men jag går ensam sorgsen stackars flicka.
När duvan blivit änka, hon sig till freds ej ger
och hennes hjärtesorg kan ingen lisa.
Men döden henne finner när solen skridit ner
och slutar hennes kval och klagovisa.

Som hennes domnar av
mitt hjärta med sitt kvav.

Och liksom gröna trädets, som fälles i sin sav
skall snart mitt unga hjärteblod förstelna.

Farväl min forna sällhet! Farväl du falska vän!
Jag dig förlåta kan men aldrig glömma.
Du har mig övergivit, men jag dig älskar än,
jag känner det på tårarna som strömma.

Du skall min bår kanske
med torra ögon se,
men bli de förr ej våta, så bliva det väl de,
när du inför din Gud en gång skall svara.

Farväl, I klara stjärnor! I liljor små farväl!
Farväl, du glada fågel med din tunga!
Ty, snart i himmelriket, Gud give det, så väl
de heliga Guds änglar för mig sjunga.

Farväl, du gröna strand
jag suttit på ibland
åt vännen plockat rosor och knutit önskeband!
Farväl allt vad jag hållit kärt på jorden.